

Cititoarea pătrunde în toate aceste spații lăsându-și personalitatea în prag și devenind un ghid pentru curiozitatea noastră – a cititorilor romanului și a celor care văd spectacolul. Procedul – de esență postmodernă, e adevărat – este insuficient exploatat în spectacolul în care personajul cel mai puțin pus în valoare este chiar *Cititoarea*, în interpretarea Suzanei Macovei. În schimb, o creație ținând cu adevărat de performanță este cea a actriței Iolanda Dain în rolul perfid senilei contese *Pazmany*.

Job, dramatizare după romanul *Cititoarea* de Raymond Jean de Radu Afrim. Regia: Radu Afrim. Scenografia: Horațiu Mihaiu. Coregrafia: Florin Fieroiu. Cu: Suzana Macovei, Adrian Cucu, Rodica Baghiu, Nicu Mihoc, Iolanda Dain, Elena Pirea, Florin Vidamski.

Infanta. Mod de întrebuințare

Mult mai puternic, și deci cu o atingere mai directă la public (pe care îl și abordează cu franchețe), este personajul în care același Radu Afrim a topit infantele poetei Saviana Stănescu. Imaginate de aceasta ca prototipuri ale feminității rănite/ultragiata de o lume insensibilă, crudă, indiferentă, infantele au devenit personaje ale poemelor Saviane Stănescu pentru ca toate calitățile lor princiare și ale spiței pătimașe din care se trag să dea un gust mai amar crudelor execuții pe care poeta le imaginează, în *flash*-uri cu un tușeu expresionist, pentru eroinele sale. Fie că sunt zidite într-o biserică, împăiate, expuse la bălci ca țintă pentru trăgători, fie că înfloresc, devin table de șah sau candelabre, acestea se lasă ucise cu grație, jertfindu-se pe rugul poeziei unde sunt așezate cu precauțiuni ironice de autoare. Topind toate aceste personaje într-unul singur – încredințat unei actrițe de mare forță, Monica Ristea-Horga, regizorul aduce la un numitor (prea) comun fațetele feminității exploatate în poeme, a căror substanță o îngroapă sub o aglomerare uneori obositoare de semne teatrale. Acea tehnică a colajului, de care aminteam când era vorba despre spectacolul *Job*, se manifestă aici mult mai pregnant, regizorul părând a fi cuprins de o febră a inventivității care nu-i lasă timp pentru a-și finaliza propriile idei, unele momente ale spectacolului fiind realizate sub semnul improvizației și al amatorismului. Alegând un mod de exprimare ce mizează pe complexitatea generată de suprapunerea detaliilor, Radu Afrim se supune riscului de a-și îngropa ideile sub povara unor „straturi” incomplet finisate. Cel mai impresionant moment al spectacolului (conținând emoție în stare pură) mi s-a părut a fi cel al proiectării diapozitivelor cu imagini imortalizate tot de regizor, care se dovedește capabil de a naște adevărate poeme fotografice.

Infanta de Saviana Stănescu. Un spectacol de: Radu Afrim. Cu: Monica Ristea-Horga, Valentin Lozincă-Mandric, Andi Brânduș, Bertis Salma, Barabas Istvan.

